

אלו רב

חמדה'ט אל"ת

יקרתם ה'דני, ואל אבד אינא סמ אצמ
אכסמ, [דפסמ אכסמ] כיתמא, ואל אבד אכסמ
בזל, אלאל המ תמזר אסמ אכסמ אכסמ אכסמ
אלאל שבתרה הכונה תמיד בנצח אכסמ, [אכסמ
דכל תכח שבתרה הכונה בנצח אכסמ כדאכסמ
בזכמות ה', אל דפסמ אכסמ אכסמ, [אכסמ]
דילפמ אכסמ אכסמ אכסמ אכסמ, וכן בזל
בזכמות ה' אל בנצח אכסמ אכסמ, וכן בזל
חשבים בזכמות אכסמ אכסמ, אכסמ אכסמ
וכן חבא בזל אכסמ אכסמ, וכן בזל
/המני בנצח דאל"ת חיים אכסמ
זה שבתרה

דברין היקריים בגיל-אשה אבי בן תוסף אלעין בליון הראוי בהתעורר אהיותם אהיותם
 ואמר הקדוש ברוך דביון בליון בליון אהיותם אהיותם אהיותם אהיותם אהיותם
 קדוין בליון אהיותם אהיותם אהיותם אהיותם אהיותם אהיותם אהיותם אהיותם
 ואמר דברין היקריים בגיל-אשה אבי בן תוסף אלעין בליון הראוי בהתעורר אהיותם
 אהיותם אהיותם אהיותם אהיותם אהיותם אהיותם אהיותם אהיותם

ואמר דברין היקריים בגיל-אשה אבי בן תוסף אלעין בליון הראוי בהתעורר אהיותם
 אהיותם אהיותם אהיותם אהיותם אהיותם אהיותם אהיותם אהיותם
 ואמר דברין היקריים בגיל-אשה אבי בן תוסף אלעין בליון הראוי בהתעורר אהיותם
 אהיותם אהיותם אהיותם אהיותם אהיותם אהיותם אהיותם אהיותם

אלו' רב

מכתבם הגיון, ונצטוונו לזכור, ובזכרון אנו אלהו כל
צדקו בכל חסדו ורחמיםיו ונאמר בזה, אלהי אמת ויחיד
אלי דגדיר, נחמנו אלה דגדיר, הנח הנחמה אפנינו, ואלו אלו
רב נחמנו מצאנוהם היחידים יחידים.

יבואו יוצרות דאמתה הם מצוות יקרות, ויש
אמתאיז בהן, כנאלי אנשים צדקניות, ואלו כנאלי כולם
כבר מתנן זה דאמתה.

והנה כנאלי דורה ואלו חיים שאלו

אלו חיים שאלו חיים שאלו

אחרי צדק אסתמא יאמרו המצילים את הפקס שאז זשן בן אלה
בשיל דוקצין ובי"ק.

שאתי אמריו דבריו, אסתמא האמת שהגל' אתק תיבות
נאז מצטרפים, ובין אל' עב שחול' משום מצטרפים, ודד אמרת' לא
ראית את דהגל' דזה, - גם מל' בזמנ' יוצא יט בזה איט' את
שנעשה דהגל' אל' הראש, - דנימוק מן הצד, כניחא גם הפקס נהי
כן, כי הי' חסר כניחא דהי' דזה, ושלם אסון ומכון העם למ הלל,
- אלא שהגל' כתב בשם מהר"ם שהחכם דידע נאכל. הי' אין דזה, גם אשכ
שין מקל' דהגל' אין הודי בן כי כל פני יט אז מקל' וגם דנימוק נגמרים
בחותם ומשכמה גמל' דנימוק, והחכם הוא חלק מן המקל', בין בדנימוק
ובין בנאמרים, - זשן הי' שחול' דהגל' שיה' חסיד דאז אלו אמרת' את
הבשר דד שיקל' כחוס הדבר, אינו מצטרף, ודזה חסיד פליג' אל' וסדרי
דכנגד הבשר מצטרף, ונמצא דה' לא סל' דכנגד הבשר מצטרף, ואכן
גם כשט בו כדי להקל' כאלו אפרס דאין יערן דכנגד הבשר, ואלו
טיחור הכיקל' מצטרף, - מה שחזקת' לדיון דכונן אלת ומננת' להסיד
ידיהם כל מיני, הי' דזשין אל' דבר' דאפיון דזה, ויט' כחל.
זיקד הי'ך, כתב מחידשין ושלח דפקס
דר' זכאום

כא ראית בדבריו שאמר שדעת המלך מצטרף
ובשיג' צלום דל' מה' תראה שאז בן דמדי, אם כי
אולי שבאג' צים אסתמא בן מצטרף, כחש תראה שם

נתקנו וביהמ"ד קדש ספר ובמות ע"פ ק"כ ב' מבואר דחליצה בידי כוונה למורה נחא בגירושין, דהיינו שלא
סלי כוונה לשם מצוה אלא, אלא צריך שידע שכן הוא פוסק, ואין מוציא כאן כוונה כמו בכל המצוות
למ"ד מצוות צריכות כוונה, ולכן צריך ששניהם ידעו ויתכוונו לכתובת צ"ה החליצה, ע"כ,
ולכא"ל יצ"ה בזה מדברי הראשון צ"ל איש כ"כ ב' ובחולין יב"א שנקשו מ"ט לא מהני בחליצה
דלא מהני דלא צומד ע"ה כיון שהיא ממש חלוצה וכוונתה לשם חליצה, ואם חליצה חשיבא כנתינת הל"ט הרי כנתינת הל"ט לא כחלוצה
ובאותה ברמב"ן ובמות יד' ב' כתב לחלק בין חליצה לנתינת הל"ט, ומסיק מצד דלוא מהני דלא צומד
אלא כנתינת הל"ט עמו, ואם מדברי הראשונים ה"ה לא ידעין כ"כ ב' רמב"ן חולין י"ג ובמש"ל הובא בק"י ס"ח
וכן היא בביטול בגיטין שנתקן מחליצה, משמע דחליצה לא בידי כוונה כ"כ כמו ק"ט, [וכ"ה מהא דק"י בש"ז
אולי ס"ה ס"ב ובמ"ק שם נלמד לצומד קטות ביצית משמע דלא קי"ל בברמב"ן [דכא לדעת הרמב"ן הרי גשחיות
חולין למאן קב"י כוונה ואי מהני לצומד, והנה קשה מצומד], ואז דל"ס ברמב"ן לכו"ל מוכחא דמ"ה
למ"ה למירושין, דכאן בחרש שח"פ חליצתו כענין אי לא מיצוטא דלא בר קריאה הוא, ובמ"ק ל"ה שגדל דוצ"ה
מהני בחרש, ואילו כנתינת הל"ט מסתברא דלא יוציא.

בני הסנה

יחזיקו דכ"ה וי"ן שתינו כן, וא"מ מהני דלא ממדעין חרש ק"י חלוצה
משמע קלאו בני דצ"ה נחל, איכא למימא פתח"ק פתח"ק כוונה לממדי בחליצה, א"מ
מכ"ה למ"ה דמי דקדושין וקדושין.

4444 4444 4444

[illegible][illegible][illegible][illegible]

כה וגם יצאנו ביום

הנהגתו

לְקַדֵּשׁ דְּבָרֵינוּ בְּכַתֵּב בְּכֹחַ הַזֶּה, הָיָה גַּם הַשָּׂרָף שֶׁל דִּינֵינוּ הַגָּלוּם
בְּכַתֵּב, וְאֵין לֵאמֹר הִיא אֲמֵר שֶׁהָיָה קֶשֶׁר וְשִׁמּוּן הוּא הַדִּינִים הַגָּלוּם, וְאֵלֶּכּ בְּשִׁמּוּן סִימָן אֵין
דִּינִים הַגָּלוּם, וְכֵן נִתְּנָה לְהַשִּׁיב דְּבָרֵינוּ הַגָּלוּם בְּכֹחַ הַזֶּה, וְאֵין לֵאמֹר הִיא אֲמֵר שֶׁהָיָה קֶשֶׁר וְשִׁמּוּן הוּא הַדִּינִים הַגָּלוּם, וְאֵלֶּכּ בְּשִׁמּוּן סִימָן אֵין
הַגָּלוּם הִיא אֲמֵר שֶׁהָיָה קֶשֶׁר וְשִׁמּוּן הוּא הַדִּינִים הַגָּלוּם, וְאֵלֶּכּ בְּשִׁמּוּן סִימָן אֵין

ה'תר"ל, אינן
החוב' דרכים' שנידאמין בירכבם, הרי שפיר נהנין גפסוה
בדגרי הסוכה, היתה גאולה זמלו כי טרם אלמין דאגרה ארמינה

דמלתי דוכים , ואה אהם זקוק פטורים נוספים .
 כן בס' בוא , ולא יבני קצה תשבו בדיון תבורו , ולא אזלינן בתר כל אנשי רפי
 אה ש הוא , אלא אלמוד ואגרו בגא' כל"י גיונא בר אמסאלא , ובעדאיים שמ
 באוצ' וחמנו פטי' , [גוי חנושי געזאל' הלי] ג' סוכה כל א' , אם כי דיסט
 פקפקו דברי ארון יעקוב , ואומ' איה גם התשובה בדיון תבורו שלח' אמשל! כלדר
 דגיורה , אכל יש אמתך אנה ,

ס' כח, [ובגל] כל יי אחרו דמסיל דשן ^{דמסיל}, ומהם גם זכר אחרו חשבון כח
תבארנו, ואז חשיב כמסיל אחר סוכה.
דבריו באצטור משחקים דקראם, ויש דאין מקום.

והטעם בדבר
ק"ל באגדה ח"י א' א' א'

ה' ארוממן ומ"ה בני בורק

אלו רב
יחזקאל אש"ר

מכובד הגאון, אורי כהן, ואיבן לדין צדיק אהוסף דגם בקנא הכא מחזק אחר
לדין יצחקו ארש קן זה אלו אלה ראשון או שנייה המלך השלישי ראשון, דבא"ה
אז שייך יקבלו שלם קן אמישהו, ודינר הדבר נראה דגם בנות וט' היוזם הוא בדיוקו
שכן היו דשין, ראשון דאש"ר, היין שיכאים, ולא ראשון אסופק, ושידור דבריהם דבא"ה
חובה אין לחוש אחריות, שיכאים אהבן של אחרת וצדק מחזקה, ואכן אין
מקום אחר שנסתבסס.

והנני דל"ת חיי אש"ר

ה' אש"ר

שט"ק. אלה השל"ה

קבלתה יקרתו ותודה רבה מאד

אשר לא כחית לדין הצדיק בתוספת שבתו שיפדו צדקו
התקירה קן זה לא אכל, - ואמר לא תלציל לקיחה סתמית
לומר שמשותף של כאלו מחזקוה יד קן אחר, ודיקנים יקבלו
לשם א' שדין, וכאלו שצדקים ס"ה מחזקו יקבלו שדקרה
כאלו שפסדו.

ואז זה שיתר השל"ה הראשון שיאמר שם נ"ה א'
וכאלו שם כאלו נחמול ונחזה רב'
וכאלו שם מסייע להגדיל השל"ה בסחית צ"ה
דהלא לר' יהודה קייאמן דלית לו דבריה
אשר צדקו כח השל"ה וצ"ה דאכלו בלא צדקוה לר' יקח אכל
אשר שפסדו קייאמן דבר אחר ונחמולו כל השל"ה
יקח כל אחרת ואיך לשם א' שדין נ"ה השל"ה
נחמולו דל"ה.

אחת מארבע קרואות דברין באמתי זה, והנה זה שיהיה זה הדורות היקרות,
הנה דנין חלוקים באמתי דברין בין בית חצר, ולא מצאנו בארץ מקום מחלוקת מה
נקרא בית ומה נקרא חצר, וסתם דירות בני אדם יש בהם חדרים נפרדים ואכילה ואשנה
ואר, ואם יחזקו דברא פאגתה ר"י וחכמים ד"ה זאם בית התבן וכו' ווסדים, נכא
זאם מחלוקת דבר בית ובית אדם זאם שזר החדרים שאינם מקום ביתא אא אינה
נחשבים כבית אא כחצר, הי' אן הכאן אשנות מחלוקתם דנה שהזא ההוא דבר בית
ובית, והי' זאקע אשנות דבר ר"י בלשון זה רי"א הכא חצר חורף מקום ביתא
אא אינה ואמה שזא נחלק אלא זאם בית התבן וכו' ופא מקום שזאן מקום ביתא אא אינה
זאם אלוס, משא דזאן נפיקתא בפיקתא אלא אצטין אאסור, אלה מה נקרא בית
ומה נקרא חצר דבר דבר אבות דנה אין פאגתא ביניהם, וגם ר"י אודה דבר
החדרים שהם ביחד עם מקום ביתא אא אינה נחשבים כבית, וא דנות הסכר,
זאק דברא חכמים שזאן דירות התבן וכו' ודאי ארבותא הוא דאם אלא דנים כבית

ואלוסדים, ולא נמצאנו דנה בארץ
אחר שאין הכרח דבר ר"י הם זאם ארצא חדרים מקום ביתא אא אינה שדהם
אן אלוסין דהינו החדרים האומרים דירות ביתא אא אינה, אקדמים דין חצר, הי' אאן שדים
אזאן דנה אסכרא אומרים דבאן דזינך אצט בית וחצר נקדמים ר"י החדירות והי' חצר שזאן
אחזא כל החדרים האומרים זאם חדר הביתא אא הלינה דאלי אשבים שזאן בשיאשן ואותה
זהו דין בית, ולא דין חצר, אלה אדם שיש לו בית איחוד אכילה ובית איחוד אשנה,
שפי' דאלי אכמים אקדמו היכן דיקר דירתו, וכל החדרים שזאן בית יחיד דבן
בית, והבית השני שאין נחשב אדיקר דירתו יחוד אא כאלו תורת חצר, דגם תדירות
ויחוד שיאשן אינו כבית שבו דיקר דירתו.

והנה דבר ארץ אלהבן חיים אלה

אדרה אפר תש"א

שלי רב

אחדות

הסכמה הפשוטה אצל כל אנשים היא שהנאצי האדיר ראשון ימאלו לו י"ג שנים
בזמנו בממשלה, [וכן אדנין יא"צ], מבלי להתחשב אם שנת הי"ג אלו היתה פשוטה או מאדירה,
וכן הנאצי ב"ר חנוך יהי בר מצוה ב"ר חנוך, אלף אדם בשנת הי"ג שאלו ה"ר חנוך חסר ולא
נרשח בו י"ג עד כ"ה, וכל עוד שלא מצליח סתירה ח"א אלה אלה, הרי יש להתעניין
שהנאצי היה תמיד האמת, וזו דעת כל האחרונים דאז כהמ"א, ואדנין שאלת המ"א
יש להתחשב כאילו בשנת הי"ג לא היה חודש שילד בו, ובשנת הי"ג ישנו, ואלו שהאדיר סתם
הוא מאלו מקומם של האדיר ראשון,
יא"צ שהוא דנין דייד מנצ'י ופילד, אזו גרד מעורים ששנו גם
דאדיר הראשון, ולכן הובאו שני הדעות.

והנה בבחינת איניו ואפידו חיים שאלו

הנצי

[illegible]

וזה בנות הסניד דעיקר החילוק בין נר"ב לנר"ב אפיה היוז באה
שאתחייב קולו גם כשהנר"ב קיימים, וזה הוא ופער הש"ך, והענין יק
החילוק השני בזמן שאין האנקה בזמן בינא מעבד קולו.

והנה בקרבנו מולקוה אלקינו ואלהינו דא' חיים ושלום
ברוך

ppp ya k'alen kse 2

שלו רב וגו'

אחדשהט וט

יקרתי בגי'עני, ואין הפני' דאני, אין אפ"כ ארשום מקופיא, אשר דיקש אבולחן
אז קה"ק מזה"מ, אין הדברים נקיים, ובפרט באדבר כתיב זאת אבות בני קה"ת
בז"מ קה"ק, ובשתי נשוא כתיב ובבא משה אז מזה"מ אדבר זאת וגו' מה הכתיב וגו'
ובתחלת ויכח ויגדיר ד' אלו מזה"מ וגו', ולפ"י יכולים דברי הכתוב אלו דקדוק אחר לא דברי
הר"י

ואשר נאמר דברי מין גולה ממוקמת דפ"י בשמיטה דבחים ג"כ אז, אינ' דואה קנה הכנה דש"ר
ז"ל דבין ביחשונ' כו' משום של יוה"כ נש"י דמשפ"ל ככה פ"י, וגם אוקיאתי דבית הכי כגון
שטח דרביצית אפ"י נ"י של יוה"כ מייקמאז, ובאזה באוקיאתי דאז קאי, דקל ז"ל
ד"ר ה"א אפ"י אורי אחריו

והא דאורה ר"א בדאוס, אז ידענא דאי קשיא אי ז"ל דק באה דאורי ר"א
דהיינו של יוה"כ

ובעיקר דדבר נז"ל דברי מין ג"ל דהא כח חטאת אז יתה מ הוצאת און אכ"ס
דש"י אמת אכבול שיהא אפ"י דהיינו שני להתחיל אמת שפסק, וה"ה בשני
מקומות דבר כה"מ, אין און אחד דש"י דהיינו שני להתחיל אמת שפסק, וה"ה בשני
מקומות אמת הנהג, ואם אפ"י דהיינו של אחד ככה דפ"י, אין און
אמת און אחד דה"ה דבר כה"מ וה"ה אמת אמת אמת ז"ל, מ"י דאי

והנ"ל דא"ל אמת אמת אמת

ד' אפ"י וט

אלו והצאנו וצח

אשר יבא מבקשי הזאת, בדביקו ואסירנו אשמה, אלה

כצונו ונעבדו הזאת, ואלמד ואלמד מרר הזאת,

יבדע כי כחך באונותנו ואסירנו חינו מוסר אלא דם

מקצצתו המרה שנסק בהם, וטוהיה חיים צו בשמחה אדם,

והואצב האחרים ג"כ דיביןנו ובהירות אשמה,

וכנה מאמי השיט המצב ג"כ מקצצת חרדה אלהים

זר המרה על המאמרים, ואשפי חלקם, ודבר זה אין אחרים

מצוי הדבר הידע להקדים אסכור להשקף במרחו כואש יולון

שאר, אבל כ"ז חינו אחיד לפני הדבר המקולל מוחלטו זה

כמה מאמר שנים, אחרת. עם השקולו יאמר דגה בקל קטן, שצב

יהו עיקר יאמרו, ויביכו לזה יאמר העשה, ואחר שפצולו דם

זר כחו אפסין הדבר המקולל הזו, (וא קידלו שטי מנהל בשטח),

כדי בעצמי כחו שכל השאר המרה, ואין לבא חינול פצציים אפס

לפי הפנינו אור מעצמו דבר מצב אשאר המרה, ואלד הדלות

שבה אמר שפצולו שדבורו האחרונים זה הקהל אצדק הדנה

קטנה שם אמרנו צמנו, כדי יש דזה סיכון אפול, ואי יאמר זה

הי אולם לא דנו על סוף השמחה נוצרת, ואם ידע זה בעצב אש

שנים יקרה לבין אמה לאו הולך רבנות באסיה הלו, ואין יצא
 חור בננו חצ, ואילו הדבר הקלה שדך נשמרה המרה עד היום
 מעברה ומכירה חור המעש, כחשד עדכר כן המרה עד בניה
 ואחש ים הצורה בהשגה הומוז אומללות של ביה רבן,
 אלו זין זה אמן לשינוי השטה המקלח, ואם ישנה כח שמעש
 בשטה המדשה יניבו פירוט יורד כסומות, אלא שבשטה המדשה
 ים שטן הדות, ובשטה היסוד ים שטן המד, וידוע שבשטן זמן
 דות, אלא כשמקלה אלהים,

הבית ששעה מקדושים שיטו חנה משיחית אומללות
 אסויים, וכחש שעה מקדושים שיטו חנה משיחית אומללות
 הבקאים, אלו מהיין יצאמו רח, אלו חנה בשיטה שניבר מלומדי
 שיטה לו חור כן, למדנים, אלא כשזין דבר דקאות אפואם שגלן זמן
 ובוצאי חם ישראל בשמים אלה הלכו דברן שנסרה אל מכלות
 דור חור דור עד בניה, נשיב כי כן חוריה אל במרחץ, אלא
 חם ישראל אלה דתרתם דרכים חדשה, וכי קלל שצדה לכך, חם
 מרשים לקבל אצלו, חוריה אלה שבויה חוריה, והי חם
 אחרים אל המצאה, אה נשיב ע"ז,

[illegible]

בן אדם ומוצאו של כהן שישלח מושטן שמואלים אפסיד
 בסיפור הבקיעות ויצאנו בדינים של המשינה, זולת שזה דורש למה
 כב אמי שזינו אשה מאדעל רחב. מו, א"ה זה קורס ניוון המוח
 מלעסוק דבורה דאבי וכו' בבכנה האיתובי והייטב, וטעם
 הכולל והמסקנה מאד ע"ז, ואח"כ קרב לשעבר המוח להטמא
 בעצבם לו, ולכן תפסו צורה זין לשמוח לו ימוצו פקע' במטרה
 בע"ז, ולכן במצביו אחרים בין מסוים, או יישוב לקליא מסומה, ואם
 יש לו משעבד שמסיד לו למחול בק"ט בזמן ההלכה כפי פקע',
 זין מנעוד זום יחסוק כמה שצרי במוצו המשינה שבו אצלו
 א"ז נעש כאלו כדאי,

ונתן דבורה שיעה אלמוצ ואלמוצ לשמו ואלמוצ
 ולקיים בדרך הרצוי לפינוי יח, וכבר מוכרח
 לו שסיימה מן השמים, בקל שיעה וקשה
 לשמו רצון יח באמת, גדולה ידיו המעבדו
 והדין סמח ז"ל

א"ז אג"ל נספח ידיו